

Jamsai

หมวดโศกตลจีนหลากหลายอยู่ห้องเดียวกับคนที่แอบชอบทั้งที่
ใครยังไม่เข้าข้างด้วยการส่งเธอไปอยู่ห้องเดียวกับคู่กัดได้ซัก!

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

Black

Kiss

ลับ

กฎร้าย

ให้หัวใจ

บอกรักเธอ

ปูซาน เอ็ม
kappa nw

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Black Kiss
สลับกุญแจ
ให้หัวใจบอกรักเธอ

หนุ่มหล่อสุดเก๋
เซ็กซี่สุดขลังในโรงเรียน
ใจดีไม่แพ้หนุ่มคนอื่น
ไปเจอของดีตามทางลัด!

Black Kiss
สลับกุญแจ
ให้หัวใจบอกรักเธอ

หนุ่มหล่อสุดเก๋
เซ็กซี่สุดขลังในโรงเรียน
ใจดีไม่แพ้หนุ่มคนอื่น
ไปเจอของดีตามทางลัด!

Jamsai

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai
พร้อมกับใจคุณ

ถ้าชอบจะดีอ ถ้าชื้อจะทั้ง

กลุ่มหลักในการคปญ์หญิง
ของใต้ใต้

จีเอ็มเป

นิยามของกลุ่ม Blacklist
'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ'

Prefitile : BL's Cassanova

ความเดิมตอนที่แล้ว (จาก *Black Secret* พลิกบัญชีลับซ่อนหัวใจ (ไม่) ให้รักเธอ) อาจารย์วันเฒ่าประกาศอุกเหินเกี่ยวกับการจับสลากคณะห้องเรียนใหม่เพื่อส่งเสริมความสามัคคีภายในโรงเรียน ส่วนจะมีเบื้องหลังแอบแฝงเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมาหรือไม่ จะเกี่ยวข้องกับการกิจลับของกลุ่มแบล็กลิสต์หรือเปล่า...มาพิสูจน์ความจริงกันในเล่มนี้!!!

แถลงการณ์พิเศษจากโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์

เนื่องด้วยในเทอมนี้คณะครูอาจารย์จากทุกฝ่ายได้ร่วมประชุมกัน และพบปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการเรียนและสัมพันธภาพอันดีของนักเรียนโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์ที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ทางโรงเรียนจึงได้มีการอนุมัติให้ทำการจับสลากคณะห้องเรียนใหม่สำหรับนักเรียนทุกห้องเป็นระยะเวลาหนึ่งเทอมเต็ม ทั้งนี้เพื่อส่งเสริม

ความสามัคคีในหมู่คณะของนักเรียนทุกคน

วัตถุประสงค์ในการจับสลากคละห้องเรียนใหม่มีดังนี้

1. เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีถึงดีมากช่วยกระตุ้น และส่งเสริมนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับปานกลางถึงแย่ให้มีผลการเรียนที่ดีขึ้น

2. เพื่อลดช่องว่างระหว่างนักเรียนที่มีผลการเรียนดีและผลการเรียนปานกลางไปจนถึงแย่มาก

3. เพื่อเสริมสร้างความสามัคคีและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในสถาบัน

4. เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกการปรับตัวเข้ากับสังคมรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งจะส่งผลดีต่อการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยและการทำงานในอนาคต

161

โดยมีกำหนดการจับสลากคละห้องเรียนใหม่ที่ห้องประชุมใหญ่ อาคารกาญจนาภิเษกฯ ในวันที่ 10 มี.ค. 25XX นี้ โดยแบ่งเวลาจับสลากเป็น 3 รอบดังนี้

8.00-9.45 น. รอบจับสลากของนักเรียนระดับชั้น ม.4 (นักเรียนชั้น ม.3 ที่เพิ่งสอบเข้าใหม่ในปีการศึกษานี้)

10.00-11.45 น. รอบจับสลากของนักเรียนระดับชั้น ม.5 (นักเรียนชั้น ม.4 ปีการศึกษานี้)

13.00-14.45 น. รอบจับสลากของนักเรียนระดับชั้น ม.6 (นักเรียนชั้น ม.5 ปีการศึกษานี้)

ทางโรงเรียนจึงขอความร่วมมือจากนักเรียนทุกคนให้เข้าจับสลากตามวันและเวลาดังกล่าว และห้ามมิให้มีการแลกเปลี่ยนสลากโดยเด็ดขาด หากคณะกรรมการตรวจพบการทุจริต นักเรียนจะต้องบำเพ็ญประโยชน์ให้กับโรงเรียนเป็นเวลาทั้งหมด 50 ชั่วโมงภายในระยะเวลาสามเดือน และถูกตัดคะแนนความประพฤติ 50 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน)

หมายเหตุ หากนักเรียนคนใดไม่สามารถเข้าร่วมการจับสลากได้ เนื่องจากติดกิจธุระหรือลาป่วย ให้แจ้งอาจารย์ที่ปรึกษาและทำจดหมายลาส่งฝ่ายปกครองเป็นหลักฐานเพื่อขอทำการจับสลากซ่อมอีกครั้งในวันที่ 20 มี.ค. 25XX เวลา 12.00 น. ที่ห้องฝ่ายปกครอง

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

อ. วันแต่็จ ฤทธา

(หัวหน้าฝ่ายปกครอง)

ตอนนี้นักเรียน ม.4 ยัน ม.6 พวกมันยืนรออยู่ที่บอร์ดหน้าห้องปกครอง จนล้นออกมาถึงถนน เสียงวิจารณ์ดังแข่งแซ่ไปทั่วบริเวณ บ้างก็เห็นด้วย บ้างก็ไม่เห็นด้วยกับนโยบายดังกล่าวของทางโรงเรียน

"วันแต่็จเสียสติไปแล้วเว้ยเฮ้ย จับสลากคณะห้องใหม่แล้วจะทำให้ชาติเจริญขึ้นเพราะความสามัคคีของพวกเราหรือยังงั้นวะ"

"ปีก่อนนู้นจู่ๆ ก็สั่งให้เรียงห้องตามคณะสี พอปีนี้มาสั่งให้จับสลากคณะห้องใหม่หมด แบบนี้ปีหน้าทางโรงเรียนอาจจะสั่งให้คณะห้องใหม่ตามราศีเกิดหรือเปล่าวะ"

"แต่โรงเรียนเรามีสิบห้าห้องนะเว้ย จะคณะตามราศีเกิดยังงั้นวะ"

"ไม่เห็นยาก ก็ยุบห้องให้เหลือสิบสองห้องงั้นวะ ไม่เกินความสามารถของโรงเรียนเราอยู่แล้วไอ้เรื่องเพี้ยนๆ แบบนี้นะ ;p"

"โฮๆๆ แบบนี้ถ้าฉันจับสลากได้อยู่คนละห้องกับแกแล้วฉันจะทำยังไงละเนี่ย ฉันยังเข้ากับคนอื่นยากอยู่ด้วย TAT"

"ใจเย็นๆ นำแก เราอาจจะจับสลากได้อยู่ห้องเดียวกันอีกก็ได้เนะ"

"กรี๊ดดด ในที่สุดโอกาสที่ฉันจะได้ใกล้ชิดพวกแบล็กลิสต์ก็มาถึงแล้วสาธุ~ ขอให้ฉันจับสลากได้ห้องเดียวกับหนึ่งในหกคนของแบล็กลิสต์ด้วยเถิดดด...แล้วลูกข้างตัวน้อยๆ ตัวนี้จะยอมวิ่งรอบอนุสาวรีย์โรงเรียนร้อยรอบเลยค่า~"

"เฮ้ย! พวกแก...ตอนนี้ฉันคิดสโลแกนใหม่ให้โรงเรียนได้แล้ววะ"

"อะไรวะ"

"สามัคคี (จัดห้องใหม่) คือพลัง นำโรงเรียน (เอกอนันต์) ให้ล่มจม
ฮ่าๆๆๆ"

"-_-"

ขณะเดียวกัน ฉันที่เพิ่งเดินออกจากห้องประชุมสถานักเรียนแล้วมา
หยุดอยู่ตรงหน้าบอร์ดที่ติดประกาศดังกล่าวก็ตกอยู่ในสภาวะช็อกจนตาค้าง
เช่นกัน

นะ...นี่มันอะไรกัน O_O

จับสลากคณะห้องเรียนใหม่!!!

แบบนี้ไอ้ที่ฉันทำลงไปทั้งหมดก่อนหน้านี้มันจะมีประโยชน์อะไรกัน
ละเนี่ย ฮือๆๆๆ

"ทำไมแก้ทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้เลยละคัพเค้ก" เพื่อนกรรมการ
นักเรียนที่เดินมากับฉันดูจะไม่ทุกขวิธอนอะไรเลยกับแถลงการณ์พิเศษ
ดังกล่าว

"จะอะไรชะอีกล่ะ ก็เรื่องจับสลากคณะห้องใหม่นี้แหละสิ" ฉันว่าพลาด
ซีไปที่บอร์ด

"เฮ้อ โรงเรียนเราก็แบบนี้ละ ชอบออกนโยบายพิเรนทรให้นักเรียน
ทำอยู่เรื่อยๆ อย่าไปคิดมากเลยแก เหลืออีกปีเดียวก็จะจบแล้ว หนๆ
ไปเถอะ"

"TAT"

ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะดวงดีถึงขั้นจับสลากได้อยู่ห้องเดียวกับ 'เขา
คนนั้น' หรือคณะ YQY

บ้าจริงๆ เลย แบบนี้โอกาสที่ฉันจะได้อยู่ห้องเดียวกับ 'เขาคนนั้น'
มันจะเหลือสักกี่เปอร์เซ็นต์กันนะ

ห้องประชุมแบล็กลิสต์

"เป็นไงบ้างทราฟ ตกลงอาจารย์วันเผด็จมีแผนอะไรอีกหรือเปล่า จูๆ
ถึงได้ออกนโยบายจับสลากคณะห้องใหม่หมดแบบนี้" แอนดริวถาม

"ไม่มีภารกิจอะไรแอบแฝงทั้งนั้น แค่เป็นนโยบายจาก ผอ. ที่ต้องการ

จะยกระดับมาตรฐานนักเรียนในโรงเรียนทั้งด้านการเรียนและความประพฤติ"

"แล้วแบบนี้พวกเราต้องทำอะไรมั่วๆ หรือว่าอยู่เฉยๆ แล้วแกล้งเล่นตามน้ำไปเหมือนเดิม"

"มันก็ไม่เชิงหรอกนะ ยังไงงานของเราก็ยังต้องเดินหน้าต่อไป แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า...ฝ่ายปกครองได้ตั้งเงื่อนไขเอาไว้สองข้อซึ่งจะประกาศอย่างเป็นทางการหลังจับสลากเสร็จ กล่าวว่าย่ถ้าบออกก่อนจะทำให้ทุกคนยิ่งแตกตื่นไปกันใหญ่ และอาจจะทำให้พวกเด็กเก่งๆ แอบวางแผนโกงสลากเพื่อไปอยู่รวมกันเหมือนเดิมเพราะไม่อยากแบกภาระพวกที่เกรดไม่ดี"

"เงื่อนไขสองข้อนั้นมันคืออะไรวะ"

"อย่างแรก...ฝ่ายทะเบียนจะเอาเกรดเฉลี่ยของนักเรียนที่จับสลากได้ อยู่ห้องเดียวกันมาหาค่าเฉลี่ยรวม แล้วบังคับให้แต่ละห้องช่วยกันทำเกรดเฉลี่ยรวมของห้องดีขึ้นตามเกณฑ์ที่ฝ่ายวิชาการกับฝ่ายปกครองร่วมกันกำหนด ถ้าทำไม่ได้..." ทราฟฟิคนิ่งไปเล็กน้อยเมื่อเหลือบหางตาไปเห็น โตเติ้ลกำลังนั่งเล่นเกมในโทรศัพท์มือถืออย่างไม่ทุกขร้อนใดๆ ทั้งสิ้น แม้จะรู้ว่าคุณชายเติ้ลมีความสามารถพิเศษในการแยกประสาททำอะไรพร้อมกันได้หลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน แต่บางครั้งทำทางปลิวๆ ซิลๆ ของมันก็ทำให้เขาไม่สบายใจได้เหมือนกัน

'ปลิว' ในที่นี้เป็นศัพท์ที่สมาชิกแบล็กลิสต์พร้อมใจกันบัญญัติขึ้นเพื่อใช้ในยามพฤติกรรมซิลๆ พลิวๆ ของคุณชายเติ้ลที่ชอบทำตัวพลิวไหวเหมือนสายลมพัดโดยเฉพาะ

"ไอ้คุณเติ้ล! แกช่วยทำตัวให้เหมือนคนกำลังประชุมหน่อยจะได้มั่ววะครับ!" แอนดริวว่าพลางเหล่หางตามองตัวปลิวประจำกลุ่มอย่างนึกหมั่นไส้ ในขณะที่คุณชายจอมปลิวยังคงเพ่งสมาธิไปที่หน้าจอโทรศัพท์อย่างไม่ทุกขร้อนต่อเสียงก่นด่าของแอนดริว

หลายครั้งที่โตเติ้ลมักจะเก็บรายละเอียดในที่ประชุมได้อย่างไม่มีตกหล่น ความสามารถในการแบ่งสมาธิทำอะไรหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกันดูจะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเขาไปเสียแล้ว

"ก็พูดต่อไปสิวะครับ ฉันฟังอยู่ ตกลง 'ถ้าทำไม่ได้...' จะทำไม"

"ปิดเทอมตุลาคมนี่ ห้องไหนทำเกรดไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดจะต้องไปเข้าค่ายพุทธบุตรทั้งเดือน --"

"ค่ายพุทธบุตร? ไอ้ที่ให้ไปเดินช้าๆ แล้วห้ามพูดคุยกันนะเหรอ" ไตเติ้ลถามเสียงเปลี้ย ดวงตาฉายแววสยดสยองอย่างปิดไม่มิด

ไม่ใช่แค่ไตเติ้ลเท่านั้นที่ทำหน้าเหมือนจะเขียนโบลตาย คนอื่นๆ ในกลุ่มก็แลดูอยากลาตายไม่แพ้กันกับบทลงโทษดังกล่าว

"ทำแบบนี้เท่ากับฆ่าพวกเราทางอ้อมชัดๆ! เกรด (ปลอม) เราแต่ละคนนี่ 'เหนือกว่าเฮงซวย' อีคนะเว้ย" จิมเบนี่ถึงเกรด (ปลอมๆ) ของตัวเองแล้วก็ถึงกับหมดเรี่ยวแรง

"ทราฟ เกรดเฉลี่ยแกตอนนี่เท่าไรวะ" แอนดริวซึ่งเป็นผู้มีเกรดเฉลี่ย (ปลอม) เกือบรั้งท้ายเริ่มหาแนวร่วม (ความช่วยเหลือ)

"1.82 -*--"

"ฉัน 1.30 --+>" << แอนดริว

"ฉัน 1.65 --^>" << ไฮไลท์

"ฉัน 1.75 --^^>" << ไตเติ้ล

"ฉัน 1.25 --;" << จิมเบ

"ฉัน 1.25 --++>" << บรรทัด

"สรุปว่าเราต้องแก๊งโง่ต่อไปจริงๆ เหรอวะ" ไตเติ้ลถามเสียงเมื่อย

"อาจารย์วันแฉด็จบอกว่าถ้าพวกแกคิดจะทำให้ตัวเองฉลาดขึ้นก็ต้องห้ามทำเกรดเกินกว่า 2.75 ไม่งั้นจะดูผิดสังเกต"

"โอเคเดี๋ยวอาจารย์วันแฉด็จรอบนี้เหมือนชุดหลุมฝังฉันทั้งเป็นเลยวะ --+>"

"นี่แกจะดราม่าล่องหน้าทำไมวะครับไอ้คุณเติ้ล ห้องสายวิทย์มีอยู่แปดห้อง แกอาจจะไปเจอห้องที่มีแต่เด็กเก่งๆ ก็ได้ --;" แอนดริวพูดให้กำลังใจทั้งที่ตัวเองก็แอบหวนอยู่เหมือนกัน แต่ก็คิดภาพขาลู้อย่างตัวเขาไปเดินจงกรมช้าๆ ทั้งเดือน เขาก็แทบจะขาดใจตายล่องหน้าแล้ว TAT

"หนີเสื่อปะจะระเซ่ชัดๆ แกคิดว่าฉันจะอยากเจอไอ้พวกเด็กเนิร์ด

คงแก่เรียนที่รู้ทุกอย่างในตำราแต่ไม่รู้ว่าจะทำอะไรอย่างอื่นในชีวิตอย่างฉันหรอก"

"ถูกของไอ้คุณเตี๋ย พวกเราอยู่กับไอ้พวกชั่วช้าเจเนโลกมาจนชิน อยู่ๆ จะให้มาอยู่ร่วมกับเด็กห้องคิงห้องควีน แค่คิดก็ขนลุกแล้ววะ" จิมเบไหวไหลซึ้นด้วยความสยดสยอง

"..." ทราฟฟิคเองก็จนด้วยคำพูด ลึกลับ แล้วก็เชิงเหมือนกัน แต่ก็ไม่สามารรถทำอะไรได้เนื่องจากครั้งนี้เป็นนโยบายจากเบื้องบน

"แล้วเงื่อนไขอย่างที่สองล่ะ" บรรทัดถาม

"ทุกอาทิตย์จะมีการประเมินคะแนนความประพฤติโดยวัดจากค่าเฉลี่ยคะแนนความประพฤตินักเรียนในห้องทั้งหมด ถ้าห้องไหนค่าเฉลี่ยคะแนนความประพฤติน้อยกว่าห้าสิบคะแนน จะต้องรับหน้าที่ทำความสะอาดห้องเรียนกับห้องน้ำในคณะสี่ของตัวเองทั้งหมดเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์"

"นี่เป็นนโยบายประหยัดค่าจ้างภารโรงของ ผอ. หรือเปล่าวะ" ไตเตี๋ยส่ายหัวไปมาอย่างอ่อนเพลียกับเงื่อนไขดังกล่าว ระหว่างนั้นเองก็มีข้อความส่งเข้าโทรศัพท์มือถือของเขา เขากดเปิดดูก่อนจะผุดลุกขึ้นอย่างใจเย็น

"สรุปว่าเรื่องจับสลากคละห้องไม่มีอะไรให้พวกเราต้องทำเป็นพิเศษงั้น...ฉันไปก่อนนะ..."

"แกจะไปไหนไอ้คุณเตี๋ย --" แอนดริวเสียงแข็งขึ้นมาทันทีพลางปรายหางตามองอย่างจับผิด

"มีนัด..."

"กับใคร!" แอนดริวยังคงไล่บี้ไม่ยอมมปลอยไปง่ายๆ

"เฮ้ย! นี่แกชักก้อย่างกับเป็นเมียฉันเลยนะเนี่ย แอบคิดอะไรกับฉันเปล่าวะ"

"แกยังไป 'ปลิว' ที่ไหนไม่ได้ทั้งนั้น เมื่อก้อจารย์วันเผด็จฝากฉันมาบอกว่ให้แกไปพบหลังเลิกเรียน ด่วน!" ทราฟฟิคแทรกเสียงเข้ม

"ด่วน?"

"ใช่ ด่วน --+"

"มีเรื่องอะไร ทำไมถึงเรียกฉันคนเดียว"

"ก็แกไปก่อเรื่องอะไรเอาไว้ล่ะวะครับ!" แผนกเตรียมข้า้เติมอย่าง แอนดริวลากเสียงถามอย่างจ้องจับผิด น้ำหน้าอย่างมัน แน่นอนว่านี่ ไม่พันเรื่องรักๆ ใครๆ

"ขอโทษเถอะ ช่วงนี้ฉันทำตัวสงบเสงี่ยมสุดๆ (?) แก่อายามาเที่ยว ใส่ความฉันส่งเดช --*"

"พักนี้ฉันเห็นแกสนิทสนมกับไวก็งมากเป็นพิเศษ มีอะไรที่พวกฉัน ไม่รู้หรือเปล่า"

"นั่นสิ ฉันเห็นด้วยกับแอนดริวนะ พักนี้แกทำอะไรไม่เคยบอกพวก ฉันเลย ฉันเลยรู้สึกว่ามันแปลกๆ อยู่เหมือนกัน (? ?);" จิมเบเหล่หางตามองเพื่อนอย่างน้อยใจนิดๆ

"ปกติฉันทำอะไรก็ไม่เคยบอกพวกแกหมดอยู่แล้ว รู้ตัวซ้ากันเกินไป หรือเปล่า..." ไตเติ้ลบอกยิ้มๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินคล้อยหลังออกจากห้อง ไปอย่างไม่ทุกขหรือนใดๆ กับสายตาจ้องจับผิดของเพื่อนๆ อีกห้าคน...

"ไอ้เวรนี้มันพลัวได้ทุกสถานการณ์จริงๆ! นับจากนี้ไปเราจะต้อง จับตาดูมันเอาไว้ให้ดี ฉันมั่นใจว่ามันจะต้องมีเรื่องปิดบังพวกเราอย่างแน่นอน...จิมเบ แกสนิทกับมันที่สุดไม่ใช่หรือ อย่าให้พลาดเชียวนะเว้ย"

"จะบอกอะไรให้ะดริว คนอย่างไอ้ (คุณ) เติ้ลนะ ถ้ามันไม่ยอม ให้แกรู้ ต่อให้พยายามยังไงก็จับไม่ได้ไล่ไม่ทันมันหรอก"

"--*"

ระหว่างที่ฉันกำลังจะเดินลงบันไดไปห้องปกครอง ญัฐกานต์ซึ่งเป็น เพื่อนร่วมห้องของฉันและนั่งอยู่แถวหน้าสุดก็เดินสวนขึ้นมาพอดีพร้อมกับ ขวดน้ำในมือ คาดว่าเธอคงจะเดินลงไปเติมน้ำที่ตู้น้ำเย็นข้างล่างอย่าง ไม่ต้องสงสัย...

"จะไปไหนนะคัพเค้ก นี่มันหมดเวลาพักเที่ยงแล้วนะ" บอกพลาง เหลือบมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าตัวเองดูเวลาไม่ผิด

คัพเค้กเป็นชื่อเล่นแบบเต็มยศของฉัน (แต่ถ้าเพื่อนที่สนิทหรือคุ้นเคย กันเป็นอย่างดีก็จะเรียกแค่ 'เค้ก' เฉยๆ เพื่อความสะดวกปาก) ซึ่งฟังแล้ว

ดูน่าจะเป็นชื่อของหญิงสาวที่มีนิสัยอ่อนหวานนุ่มนวลน่าทะนุถนอมประดุจเนื้อเค้กนุ่มฟู (ไม่เกี้ยว *-) แต่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่แบบนั้นเลย เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียน (ที่ชอบฝ่าฝืนกฎระเบียบ) มักจะกลัวฉันจนหัวหด (ยกเว้นพวกสวะแบล็กลิสต์) เพราะฉันเป็นหนึ่งในทีมกรรมการนักเรียนของโรงเรียนที่โหดร้ายทารุณมาก (?) ยังไงล่ะ ฮ่าๆ

"...!!!"

"คาบหน้ามันพีหนึ่งพีตู่ณะแก เกิดกลับมาไม่ทันเช็กชื่อละชวยเลย" วิชาพีลิกส์ 1 มีอาจารย์ผู้สอนชื่อ อ. พายัพ แต่ด้วยความที่อาจารย์มีใบหน้าละม้ายคล้ายดาราดลกที่ชื่อพีตู่ พวกเราก็เลยเรียก อ. พายัพว่า 'พีตู่' =0=; "คือ...ฉันปวดท้องนะ ถ้าไม่ไปตอนนี้จะชวยยิ่งกว่าโดนพีตู่หักคะแนน" "อ่าๆ งั้นรีบไปรีบมานะแก"

"อือ"

ให้ตายเถอะ ไม่มีเวลาแล้ว

ไม่เข้าใจว่าทำไมอาจารย์วันเผด็จต้องมาเรียกตัวฉันไปพบตอนคาบพีตู่ด้วยนะเนี่ย TAT

พีตู่ณะถึงแม้จะใจดีมากสักแค่ไหน แต่ก็เคร่งครัดกับเรื่องการเข้าเรียนให้ครบเป็นอย่างมาก

ในคาบของพีตู่ทุกคนสามารถคุยเล่นหรือแม้กระทั่งแอบกินขนมทำเรื่องบ้าบออะไรได้ตามสบายโดยไม่ถูกดุหรือตัดคะแนน

แต่...กฎเหล็กคือห้ามเข้าสาย! ห้ามโดด!

ห้องปกครอง

ฉันถูกอาจารย์วันเผด็จเรียกตัวมาพบที่ห้องปกครองเป็นการด่วน แต่พอมาถึงกลับไม่เจออาจารย์วันเผด็จเพราะอาจารย์เพิ่งออกไปจัดการกับนักเรียนที่กำลังป็นรั้วโรงเรียนด้านหลัง

และถึงจะยังไม่รู้ว่าอาจารย์วันเผด็จเรียกฉันมาพบทำไม แต่ฉันก็ค่อนข้างมั่นใจว่ามันจะต้องเป็นเรื่องนั้นแน่ๆ จริงอยู่ว่าเรื่องมันผ่านมารวมสองอาทิตย์แล้ว โดยมีไว้วางใจช่วยปกปิดความผิดที่ฉันให้ฉัน แต่ฉันก็ลืมนึก

ไปว่านอกจากหลักฐานด้านพยานบุคคลแล้ว มันยังมีหลักฐานภาพจากกล้องวงจรปิดด้วย ซึ่งวันเกิดเหตุฉันหลงเข้าใจผิดคิดว่ากล้องวงจรปิดมันเสีย ทว่าก็ได้มารู้ภายหลังว่าอาจารย์วันเผด็จแอบเรียกช่างมาซ่อมตั้งนานแล้ว เพียงแต่ไม่บอกและปล่อยให้ชาวให้นักเรียนในโรงเรียนหลงเข้าใจผิดคิดว่ากล้องวงจรปิดยังคงใช้การไม่ได้

เฮ้อ ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจตัวเอง เป็นเพราะนโยบายจับสลากคณะห้องแท้ๆ ทำให้ฉันช่วยทั้งชั้นทั้งห้อง ใ้อ้อเรื่องที่ฉันอุตสาหะเสียวางแผนและทำลงไปทั้งหมดมันเปล่าประโยชน์ซะดื้อๆ ซ้ำยังต้องมาถูกจับได้แบบนี้อีก

ตอนนี้สิ่งที่ฉันพอจะนึกออกคือจัดเอาความดีความชอบทั้งหมดที่เคยทำมาในฐานะกรรมการนักเรียนมาหักล้างกับความผิดที่เกิดขึ้นในครั้งนี้อย่าง TAT

ระหว่างที่กำลังนั่งรออาจารย์วันเผด็จด้วยใจไม่เป็นสุข ฉันก็เหลือบไปเห็นไต่เติ้ลซึ่งกำลังยืนคุยอยู่กับผู้หญิงสองคนที่หน้าห้องปกครอง และหนึ่งในสองคนนั้นฉันจำได้ว่าเป็นนักเรียนห้อง 11 แจ็คสายศิลป์ซึ่งอยู่ถัดจากห้อง 6 (ห้องของพวกเขาแบล็กลิสต์) ตอนนี้โรงเรียนเราใช้ระบบการเรียงห้องแบบคนละสี่ เพราะฉะนั้นห้อง 1 ห้อง 6 และห้อง 11 จะอยู่ติดกัน

แม้ว่าไต่เติ้ลจะอยู่ในทำเนียบคุณชายคาสโนว่าเบอร์หนึ่งของโรงเรียน แต่เขาก็กังไม่เคยตกลงคบหากับใครจริงจังเลยสักคน ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าผู้หญิงคนปัจจุบันที่เขา กำลังเด็ดด้วยเป็นใคร ด้วยความที่เขามีเพื่อนผู้หญิงเยอะทำให้ไม่สามารถแยกประเภทได้ชัดเจนว่าผู้หญิงแต่ละคนที่พัวพันกับเขานั้นอยู่ในสถานภาพอะไรกันแน่ ด้วยเหตุนี้...สถานภาพปัจจุบันของไต่เติ้ลจึงถูกจัดอยู่ในกลุ่ม 'โสดแต่ไม่ซิง'

ฉันรีบمينหน้าหนีไปอีกทางและทำเป็นมองไม่เห็นตอนที่เขากำลังผลักบานประตูห้องปกครองเข้ามา...เมื่ออาทิตย์ก่อนฉันเพิ่งมีเรื่องกับเขามาสดๆ ร้อนๆ คงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะมองหน้ากันตรงๆ และทำเหมือนว่าก่อนหน้านี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

จำได้ว่าตอนนั้นฉันวิ่งไล่จับพวกเด็ก ม.4 ที่แอบเข้าไปจุดไฟในห้องน้ำชายเพื่อเอาไปใช้ในการสอบควิซวิชาฟิสิกส์ แต่ปรากฏว่าไต่เติ้ล

ดันช่วยให้เด็ก ม.4 พวกนั้นหนีรอดไปได้ด้วยการเอาตัวเองมาขวางเพื่อ
ถ่วงเวลาฉัน ช้ายังกล่าวหาว่าฉันเป็นพวกโรคจิตมาถ้ามองในห้องน้ำชาย
อีกต่างหาก และด้วยความที่ฉันไม่มีหลักฐานอะไรในมือ เด็ก ม.4 จอมขี้โกง
พวกนั้นเลยลอยนวลไปได้โดยไม่น่าให้อภัย!!! คิดแล้วก็ยังแค้นไม่หาย

"ก่อนจะพบอาจารย์วันเผด็จ เอาเสื้อเข้าในทางเกงให้เรียบร้อยด้วย
อยู่มาจนจะจบอยู่แล้ว รักษาระเบียบสักวันคงไม่ทำให้เธอต้องอึดอัดจน
หายใจไม่ออกหรอกนะ!" น้ำเสียงเยี้ยบๆ ของอาจารย์สุวลี (หนึ่งในทีม
อาจารย์ฝ่ายปกครอง) แตกต่างจากเสียงแปดร้อยเดซิเบลของเจี๊จิ้นต์โดย
สิ้นเชิง (ใครๆ ในโรงเรียนต่างก็เรียกอาจารย์จิ้นต์มณีว่าเจี๊จิ้นต์กันทั้งนั้น
ไม่เว้นแม้กระทั่งกรรมการนักเรียนอย่างฉันด้วย =)=)

นักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนกลัวอาจารย์สุวลีมากกว่าเจี๊จิ้นต์เพราะ
เสียงเยี้ยบๆ และหน้านิ่งๆ ของแกเนี่ยแหละ อย่างไรก็ตาม...ดรอกะนี่คงใช้
ไม่ได้ผลสำหรับมนุษย์ตายด้านอย่างพวกแบล็กลิสต์ที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบ
โรงเรียนจนกลายเป็นนิสัยถาวรของพวกเขาไปแล้ว

"..."

"แล้วนั้นเนกไทของเธอทำไมไม่ผูกให้เรียบร้อย!"

"..."

เขาแสวงทำหูทวนลมพร้อมกับค้อมหัวลงทำความเคารพด้วยกิริยา
อาการที่กวนประสาทสุดๆ ก่อนจะทำมือล้วงกระเป๋าเดินทอดน่องแล้ว
ส่งเสียงผิวปากหวิวๆ ผ่านหน้าอาจารย์สุวลีไปราวกับท่านเป็นอากาศธาตุ
จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าห้องอาจารย์วันเผด็จซึ่งอยู่ถัดจากฉันไป
สองตัว

เขาหันมามองหน้าฉันและลากสายตาลงมาหยุดอยู่ที่ปลอกแขน
กรรมการนักเรียนของฉันด้วยแววตาทำทนายไร้จิตสำนึก

ในสายตาของพวกแบล็กลิสต์ กรรมการนักเรียนมีค่าเปรียบได้แค่
แมวที่ไล่จับหนูไปวันๆ เท่านั้น

ฉันทำที่เป็นไม่สนใจเขาทั้งๆ ที่รู้ว่าเขากำลังมองมาที่ฉันอยู่...

นี่คงจะไปก่อเรื่องวุ่นวายจนถูกเรียกตัวมาสอบสวนอีกเป็นแน่แท้

(ว่าเขาแต่ลืมไปเสียสนิทว่าตัวเองก็ไปก่อเรื่องมาเหมือนกัน --+)

พวกแบล็กลิสต์เดินเข้าออกห้องปกครองบ่อยกว่าเดินเข้าห้องเรียนเสียอีก คะแนนความประพฤติของพวกเราถูกหักจนติดลบ ซึ่งโดยกฎระเบียบแล้ว...ถ้าคะแนนความประพฤติติดลบมากถึงขนาดนี้จะต้องถูกเชิญออกไปแล้ว แต่นี่ฝ่ายปกครองกลับปล่อยให้พวกเราลายนวลสร้างความเดือดร้อนอยู่ในโรงเรียนได้หน้าตาเฉย

"อ้าว มากันแล้วหรือ รอนานมัย" อาจารย์วันแดงเปิดประตูเข้ามาพอดี และนั่นทำให้ฉันโล่งใจเป็นอย่างมาก เพราะฉันไม่อยากจะรออยู่หน้าห้องกับหมอนี่เลยแม้สักวินาทีเดียว มันทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดจนแทบบ้าเลยล่ะ *-*

๒1

"ไม่ค่ะอาจารย์ หนูเพิ่งมาถึงไม่นานนี่เองค่ะ" จริงๆ รอมาครึ่งชั่วโมงแล้ว และถ้าเป็นไปได้อยากออกไปเรื่อยๆ ไม่ต้องเข้าไปพบอาจารย์เลยจะเป็นดีที่สุดสำหรับฉัน TAT

ไตเต้ลุกขึ้นยืน ค้อมหัวให้อาจารย์วันแดงเล็กน้อยและทำท่าจะเดินตามเข้าไปในห้องหน้าตาเฉย เป็นเหตุให้ฉันต้องรีบลุกไปขวางทางเขาเอาไว้ แต่เขาก็ยังไม่ยอมหยุดและพยายามจะเดินอ้อมฉันไปด้านหลังจนฉันต้องเคঁอมมือไปคว้าแขนเขาเอาไว้เพื่อให้เขาหยุด!

"นายสะกดคำว่ากฏติกามารยาทไม่เป็นหรือไง! ฉันมาถึงก่อนก็ต้องได้เข้าไปพบอาจารย์ก่อน!" จริงๆ แล้วก็ไม่ได้อยากจะเข้าไปนักรอก เพียงแต่มันเสียเกียรติที่จะปล่อยให้คนเลวๆ อย่างเขามาแซงคิวอย่างไร้มารยาทแบบนี้

"..." เขาลดสายตาลงมองมือของฉันที่คว้าแขนของเขาเอาไว้เต็มที่โดยไม่พูดอะไร แวดตากรุ่มกริมติดจะหลงตัวเองอยู่ในที่ของเขาทำเอาฉันต้องรีบปล่อยมือออกจากแขนเขาเหมือนถูกของร้อน

"อย่าคิดว่าฉันจะอยากให้มือตัวเองต้องแปดเปื้อนเพราะนาย แต่เป็นเพราะนายมันไม่รู้จักเคารพกฏติกามารยาท! >_<" ฉันรีบอธิบายเมื่อเห็นสีหน้าท่าทางเหมือนสำคัญตนผิดคิดว่าฉันแอบเนียนหาเรื่องถูกเนื้อต้องตัวเขา พร้อมกับขีดมือตัวเองกับเสื้อนักเรียนเป็นการยืนยันว่าฉันไม่ได้อยาก

ถูกตัวเขาเลยสักนิดเดียว

"ฉันก็ยังไม่ได้อะไรเลยสักคำ ทำไมเธอต้องรื้อนตัวด้วย" เขาเลิกคิ้วพร้อมกับก้มมองฉัน ก่อนจะยกมุมปากขึ้นอย่างขำร้าย

"...!!!"

ฉันข่มใจไม่พูดอะไรอีกเพราะไม่อยากจะให้เรื่องบานปลาย อึกทั้งรอยยิ้มเหมือนรู้เท่าทันฉันอยู่ตลอดเวลาของเขาทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ และเมื่อขยับตัวจะเดินเข้าไปในห้อง เขาก็ตั้งใจเคลื่อนตัวมาขวางทางฉันเอาไว้พร้อมกับยิ้มยั่วอย่างไว้จิตสำนึก สุดท้ายฉันเลยตัดสินใจยกมือขึ้นผลักอกเขาให้พ้นทางก่อนจะเดินไปที่ประตูทันที

"อย่าลืมเช็ดมือก่อนจับลูกบิดล่ะ เกิดเส้นหูกของฉันมันซึมเข้าตัวเธอแล้วจะยุ่ง..." เสียงล้อเลียนติดจะเยาะอยู่ในที่ที่ลอยไล่หลังมาทำให้ฉันต้องหันขวับกลับไปมองตารุ่น

"...!!!"

"แหม ไม่เช็ดมือซะด้วย...แสดงว่าชอบ..." เขาเอ่ยขึ้นมาลอยๆ โดยไม่สบตาฉัน แม้จะรู้ว่ามันเป็นวิธีการปั่นหัวของเขา แต่ฉันก็อดไม่ได้ที่จะมีปฏิกิริยาโต้ตอบกลับ

"ใครชอบนาย!"

"ฉันก็แค่พูดลอยๆ ไม่ได้ระบุถึงใครเป็นพิเศษ...แต่ถ้าเธออยากรับก็เชิญตามสบาย"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305107202.html>